

Імёны

Герман
ЦІТОЎ:

«НЯЎДАЧЫ ДЛЯ МЯНЕ — ПРЫСТУПКІ РОСТУ»

Яго творчы шлях пачаўся з удзелу ў хоры, а цяпер ён вядомы спявак, тэлеведучы і аўтар шматлікіх хітоў розных эстрадных выканаўцаў. Герман Цітоў не баіцца новых эксперыментаў і не ўяўляе свайго жыцця без творчасці.

— *Ваша сапраўднае імя Дзмітрый. У які момант вырашылі ўзяць псеўданім і чаму менавіта такі?*

— Гэтая гісторыя адбылася на адным з канцэртаў, мне здаецца, на «Славянскім базары». Вядучы пачаў аб'яўляць мяне — «Дзмітрый...», як тысячная зала тут жа хорам працягнула за ім далей: «Калдун!». На той момант мы абодва былі выпускнікамі «Зорнага дыліжанса», і нас часта блыталі. Таму трэба было прыдумаць нейкі запамінальны псеўданім. З прадзюсарам вырашылі, што падыходзіць імя Герман, а прозвішча Цітоў дасталася мне па мацінай лініі.

— *Любоў да творчасці ў вас з дзяцінства?*

— Так, з малых гадоў я ўвесь у ёй. А як інакш? Калі б вы толькі чулі, як спявае мая бабуля Ліда! А тата які малайчына! Дзякуючы яму я паступіў у музычную школу па класе дудачкі. Наша мужчынская логіка казалася нам, што дудачку будзе лёгка несці на заняткі (Смяецца.) Праўда, калі мама вярнулася з працы і даведалася пра гэтае рашэнне, яго прыйшлося памяняць. Так, дзякуючы маме, музычную школу я скончыў па класе харавых спеваў.

— *Вы вучыліся ў Беларускай дзяржаўнай універсітэце культуры і мастацтваў, аднак выбралі не музычны факультэт. Чаму?*

— Сапраўды, я спыніў свой выбар на прадзюсаванні. На той момант у мяне за плячыма ўжо быў Гродзенскі каледж мастацтваў, і гэтая спецыялізацыя для працягу адукацыі была вельмі дарэчы.

— *У вас за плячыма ўдзел у многіх праектах. Яны былі своеасаблівай апорай для вашага творчага «ўзлёту»?*

— У асноўным яны былі музычныя: «Зорны дыліжанс», «Сакрэт поспеху», «Народны артыст». Але магу сказаць, што такога роду праекты — гэта не зусім маё. Усе былі міма, вылятаў з першых жа тураў. І толькі перамога ў «Зорным дыліжансе» стала своеасаблівым зыходным пунктам у шоу-бізнесе.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

SEX=БАЛАСЫ

ТЫЯ ЯШЧЭ СТАРЫЯ...

Вы заўважылі, што апошнім часам з'явіўся цэлы пласт новых анекдотаў, прысвечаных адной тэме? Здагадаліся якой? Пенсіянерам, дакладней, пенсійнаму ўзросту і адпаведнаму заканадаўству! Не тое каб такіх жартаў калісьці не было, проста раней яны будаваліся больш на ўзаемаадносінах «бабка — дзед» («Бабка зразумела, што кампот забрадзіў, калі дзед падышоў з фразай: «Прыгажуня, ты замужам?») і «дзяды — унукі» («У дзяцінстве, калі я не мог пачысціць цыбулю, бабуля гаварыла: «Калі тонкая не здымаецца, здымай тоўстую». Гэтая парада дагэтуль дапамагае мне ў жыцці»). Але калі пачалося абмеркаванне праблемы павышэння пенсійнага ўзросту, анекдоты набылі зусім іншую «нотку»... («Пагаворваюць аб планах скараціць тэрміны цяжарнасці з дзевяці да пяці месяцаў. Але не адразу, а пакрысе, па адным месяцам у год».)

На фоне гэтых падзей вакол змянення пенсійнага ўзросту многія яшчэ нават не старыя людзі пачалі задумвацца: а ці дажывуць яны пры такім раскладзе да пенсіі ўвогуле? («Жанчына каля трыццаці — самая небяспечная. Яна такая ж маладая і прыгожая, але ўжо не дурніца!») І што гэта будзе за пенсія? («70 гадоў. Памятаю, што трэба ранкам ісці на працу. А куды — не памятаю».) Тэма працы і яе працягласці заўсёды была балючай для славянскай ментальнасці... («Губяць людзей не піва і гарэлка. Губяць людзей 12-гадзінны працоўны дзень, маленькая зарплата, крэдыты, іпатэка, доўгі і вечны недасыг».)

А з іншага боку, прыклады тых, хто ўжо даўно на заслужаным адпачынку, паказваюць, што, можа, і не ўсё так дрэнна і сумна? Тут жа яшчэ шмат чаго залежыць ад стаўлення да жыцця. («Як гаварыла мая бабуля: «Ніколі не бойся ўзросту... Будзеш гэтак жа дзівачыць... Толькі крыху павольна...») Чыталі гісторыю пра тое, як прабабуля з Тэхаса забіла алігатора вагой 263 кілаграмы, каб адпомсціць за свайго поні, якога жывёліна сцягнула з яе фермы? («Адэса, канфлікт у сям'і Рабіновічаў: «Яша, яшчэ адно тваё слова — і я ўдава!») «Заваліла» зубастага з аднаго стрэлу, і гэта ў 73 гады! Пры гэтым яна мела афіцыйны дазвол на такое паляванне. («Як гаварыла мая бабуля, лепш стрэліць, перазарадзіць і яшчэ раз стрэліць, чым свяціць ліхтарыкам у цемру і пытацца «хто тут?») Але і гэта яшчэ не ўсё. Жанчына не толькі сёлета стала прабабуляй, але і выйграла выбары ў мэры свайго гарадка. І галаву забітага алігатора яна збіраецца выставіць у сваім кабінце. («Толькі што бачыў бабулю за рулём джыпа. Адкуль ён у яе? Напярэці? Навязала? У паліклініцы ў чарзе насядзела?»)

Ды што там замежны вопыт, калі ў нас і свайго падобнага хапае. Вось, напрыклад, адна з апошніх такіх гісторый. Памятаеце, як нядаўна 73-гадовы пенсіянер з Віцебска абяшходзіў 55-гадовага раней неаднойчы судзімага дамушніка? І лёсы ў іх розныя, і выхаванне. («У дзяцінстве мая бабуля вучыла мяне не пячы піражкі і шыць сукенкі, а гуляць у карты. У дзяцінстве я выйграла ў бацькоў розныя прысмакі і кішэнныя грошы. Ва ўніверсі — курсавікі, дамашкі і іншае. А сёння ў начальніка выйграла плюс 200 працэнтаў да маёй зарплаты. Бабуля, дзякуй!») Калі гаспадар вярнуўся дадому, у яго жыллі на кухні нязваны госьць спакойна складваў у пакет чужую маёмасць. («Мая бабуля заўсёды сцвярджала, што самае лепшае практыкаванне для рук — пералічванне грошай»). Але быў спынены адным ударам пенсіянера! Пасля мужчына звязаў зладзюжку і выклікаў міліцыю. Дарэчы, ранкам злачынец паспрабаваў паскардзіцца праваахоўнікам, маўляў, гаспадар дома ўдарыў яго... рыдлёўкай. А пенсіянер растлумачыў сваю выдатную фізічную форму доўгай працай на гусенічным трактары: рука моцная ад пераключэння перадач на ім. («У Маскве два скрыпачы збілі баксёра. Што гэта: пад'ём культуры ці заняпад спорту?») Дарэчы, падобны выпадак адбыўся і некалькі гадоў таму ў Мсціслаўскаму раёне. Там 84-гадовы пенсіянер абухом сякера абяшходзіў 51-гадовага злачынца, які залез у яго дом і скраў патэльнію. А потым пайшоў на гаспадара з нажом, але той не разгубіўся. («Дараваць ворагам трэба так, каб яны плакалі».)

Зусім нядаўна адбылася яшчэ такая гісторыя ў тэму. У адной з вёсак Добрушкага раёна 60-гадовы мясцовы жыхар спрабаваў... узарваць маладою каханую, саперніка і дом разам з ім. Жанчыне 29 гадоў, яна замужам за 53-гадовым мужчынам. («Дурненькія маладыя дзяўчаты чакаюць маладых прыгожых прынцаў, разумныя выходзяць за старых каралёў»). Аднак гэта не перашкодзіла ёй заводзіць раманы, пакуль муж адсутнічаў. («Я столькі не з'ем», — падумала самка багамола, калі два самцы прапанавалі ёй секс утраіх»). Чым прывабіла маладзіца колішняга механізатара, высвятляецца. Аднак апошняга характарызаваць як... добрага сем'яніна і руплівага і замужнага гаспадара. («— Софачка, запомні, мужчыны дзеляцца на два тыпы: тых, хто можа падняць халадзільнік на пяты паверх, і тых, хто можа за гэта заплаціць...») Вось ужо сапраўды — волас сівее, а галава шалее?..

Што застаецца сказаць напрыканцы? Скончы тым, з чаго пачаў, — анекдотамі. «Не важна, колькі дзён у тваім жыцці. Важна, колькі жыцця ў тваіх днях». А ведаеце чаму? «Кепчук. Таму што мільёны бабуль не могуць памыляцца». Як спяваў ігар Сарухану: «Маладыя мае старыя, мы яшчэ, мы яшчэ паваюем!»

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«НЯЎДАЧЫ ДЛЯ МЯНЕ — ПРЫСТУПКИ РОСТУ»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

— *Акрамя таго, што вы спяваеце, дык яшчэ і пішаце песні. Ці складаней стварыць песню для іншага чалавека?*

— Я не пішу песні на заказ... Нават не ведаю, каму ў выніку дастанецца тая ці іншая кампазіцыя. Калі ствараю, то проста давяраю інтуіцыі. Якой адчуваю песню, такой яе і раблю, не арыентуючыся на магчымага выканаўцу. Я добра памятаю, што сваю першую песню прадаў Уладзіміру Ухцінскому. Менавіта з супрацоўніцтва з гэтым артыстам і пачалася мая аўтарская кар'ера.

— *У якой сферы хацелі б яшчэ сябе паспрабаваць? Можна быць, кіно ці тэатр?*

— Гэта таксама не зусім маё. Трэба вучыць велізарную колькасць тэксту... Мне падабаецца здымацца ў рэкламных ролях і працаваць у якасці мадэлі.

«*Нядаўна сваімі рукамі зрабіў вазу пад садавіну на высокай ножцы з дрэва і дэкаратыўнага шнура. Праўда, сябры падумалі, што гэта кіпцюрніца для ката».*

— *У вас ёсць куміры, на якіх імкняцеся быць падобным ці з якіх бераце прыклад?*

— У ідэале хацелася б самому быць прыкладам. Не тое каб я да гэтага імкнуўся, але мне ўласціва ўдасканалвацца. Калі называць імёны, якія натхняюць, то з артыстаў гэта Лаліта. З журналісцкага асяроддзя — мая сувядучая ў «Нашай раницы» Люцыя Герашчанка. Не стамляюся захапляцца яе прафесіяналізмам, самааддачай і прыгажосцю.

— *У вас ёсць творчая і жыццёвая мара?*

— Мары ўсяго жыцця, скажам так, у мяне няма, хаця, магчыма, толькі пакуль няма... Але ёсць дзясяткі жаданняў, якія змяняюцца літаральна кожны дзень па меры

таго, як ажыццяўляюцца. Я мужчына. Для мяне мара — гэта добра спланаваць шэраг дзеянняў і — ты каля мэты.

— *Няўдачы вас выбіваюць з каліяны або, наадварот, мабілізуюць?*

— Яны для мяне — прыступкі росту. Толькі праз барацьбу з няўдачамі і паражэннямі можна дамагчыся поспеху. Я лічу, што да ўзлёту і падзення трэба ставіцца правільна. Атрымалася — выдатна, не атрымалася — зрабіў высновы і пайшоў далей.

— *Вы публічная асоба, многія, магчыма, вам зайздросцяць... Як вы рэагуеце на тую ж крытыку?*

— «Замуж за Бузаву» — гэта асаблівы вопыт для мяне. Усё пачалося са званка з канала ТНТ. Мне паведамілі, што заяўка прынятая і мне трэба з'явіцца на вочны кастынг у Маскву. Вы павінны ведаць: я наогул не разумею, пра што гаворка, бо ніякай заяўкі... не адпраўляў. Потым высветлілася, што гэта мая клапатлівая творчая каманда так вырашыла пакліць і дапамагчы мне з «замужам». (Смяецца.) Што яшчэ сказаць?.. Засталіся змешаныя пачуцці пасля ўдзелу ў тым праекце. Усё ж казаць краіне «Добрай раницы» для мяне больш проста і зразумела, чым улюбляцца і дэманстраваць сімпатыю на камеру.

— *Якімі якасцямі, на ваш погляд, павінен валодаць прафесійны спявак і тэлеведучы?*

— Харызма павінна прысутнічаць у першую чаргу. Для гледача ж як: прыцягненне альбо ёсць, альбо яго няма. Іншага не дадзена. Ты можаш быць тройчы дыпламаным у музычнай сферы спецыялістам, але без унутранай прыцягальнасці як спявак ты будзеш нецікавы. І пачуццё гумару абавязковае. Без яго ў нашай сферы ніяк. Яно дапаможа знайсці выхад з любых казусных сітуацый.

«*Я не пішу песні на заказ...*

Нават не ведаю, каму ў выніку дастанецца тая ці іншая кампазіцыя».

— *Дарэчы, адчуваеце сябе «зоркай»?*

— Праз «зорную» хваробу, як мне здаецца, праходзіць у той ці іншай ступені кожны публічны чалавек. І ў мяне такі перыяд быў у часы працы з прадзюсарам. Калі за цябе вырашаюць усе пытанні, лёгка адчуць, што ты асаблівы. Але мяне хутка прыязлілі, і ўсё наладзілася.

— *Ці хапае вам часу на «звычайнае» жыццё па-за працай?*

— Я заўсёды ўдзяляю яго сваім жаданням і захапленням, а не толькі прафесійнай дзейнасці. Вось нядаўна сваімі рукамі зрабіў вазу пад садавіну на высокай ножцы з дрэва і дэкаратыўнага шнура. Праўда, сябры падумалі, што гэта кіпцюрніца для ката, але гэта ж творчасць, тут з якога боку паглядзець. (Смяецца.) Люблю ў тэхніцы разбірацца. Магу гадзінамі вывучаць навінкі, параўноўваць характарыстыкі, чытаць водгукі. Часу заўсёды хапае на тое, што мне напярэдзе трэба. Галоўнае — сапраўды любіць тое, чым ты займаешся.

Ангеліна НОВІКАВА, студэнтка II курса Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў.

ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнік газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,

грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 03.10.2018 г.